

זה היה העולם הזה שהיה

לפני 25 שנה

גיליון העולם הזה, השבוע, לפני 25 שנה. הגיש לקוראים את הניסוי הראשון בארץ לחזרת את תוצאות הבחירות (לכנסת הרביעית) בעזרת הכלי שהוא המצוא. הקלפי הניסיונית. התוצאות בכיכר מוגרבי, תל-אביב. היו: 45.7% למפלגת המרכזיות את הליכוד של היום (או תנועת החירות ומפלגת הציונים הכלליים) ו-44.8% למערך של היום (ראה גם שער-הגיליון) ● כתבת אמצע-הגיליון דיווחה עין מישאל בין גברי ישראל. על התנהגותם כמחזרים. בין הנישואים: מופעד צעיר (32). אייבי נתן, שהתפרסם יותר מאוחר בשטחים אחרים, ושהסביר: בגלל חוסר אבירותם של הגברים שלנו. בוגרות נשים רבות כבעליהן עם גברים המראים להן שמץ של אבירות... בשער הגיליון: מנחם בגין, כשהכותרת המלווה שואלת: בכמה תעלה חירות (בבחירות?)

טייס איננו נהג-משאית

מפקד המחוז מחפש משרוקית

שונים בארץ, ראיתי כיצד פרשו את הרגל הלאומי מעל ובחזית שולחן הנישואים או דוכן-הנואמים. נוהג זה פסול... אסור לתלות על הרגל הלאומי כתובות, שלטים, או סיסמות, ולהניפו במקום שהוא עולול להתלכלך. אסור להשתמש בו לצורכי פרסום.

במלים אלה פירסם השבוע היומון חירות, במדור פירקי הדר, תגובה נועזת על שימוש לאינכון בדגל הלאומי. הרשימה פורסמה בעמוד הרביעי של גיליון ערב-שבת. באותו גיליון, בעמוד השלישי, פורסמה תמונתו של מנהיג תנועת החירות נואם מעל במה, בפני המוני חיפה. צורת הבימה, ארבעה מוטות עץ, מסכיבים מתוחים, בצורת ריבוע, ארבעה רגלים לאומיים.

מיכתבים לרות

ההגיון הנשי

במדור ההתכתבויות, מיכתבים לרות, המשיכה רותי לחלוק את הגינה עם הקוראים. הפעם, היא ניסתה לעמוד בעזרת הדגמות מתאימות. על מידת ההגיון שבו

מלכה לחו"ל

יפהיפה מתח-תיקואית בת 20. היתה מועמדת למלכת המכביה, אך צדה, בעיתון, את עינו של צעיר אמריקאי עשיר, שהציע לה נישואין בדואר וצירף להצעה כרטיס-סיסה. הכרטיס נוצל על-ידי נירה.

מכתבים

(המשך מעמוד 3)

מחשבתו ואת דרכו עם שהנושא המעניינו בעיתון הוא מדור הכורסה ירד מן הפסים: עם שהפסיק לעבוד והחל להרוויח (ולא להשתכר) הוא עם שאם לא ימצא מי שיעצרו, ירדד במדרון וירסק את כל אבריו.

אצל נביא-ישראל לא קראנו על רצון העם, ולא ראינו מצידם כניעה וותליזת מפני רצונו. עם הספר והתנ"ך (לא הרתיים, המאמינים בו אמונה עיוורת) — מוטב שיעיין מפעם לפעם בדברי הנביאים.

דן יהב, תל-אביב

העימות בוטל אך פילוג לא חל

הקוראה כועסת על דיווח תחת הכותרת "פילוג גם בממלכת היופי" (העולם הזה 1.8.84).

לידיעתכם: אין פילוג בממלכת היופי, כפי שכתבתם. ולמה בעצם שיהיה לעומת זאת קיים חופש-ביטוי מופרז, חסר רסן וטעם טוב, בעיתונות הכתובה. זה בא על חשבונם של אנשים חפים מפשע, שכל פישעם הוא עצם היותם מפורסמים. איך אפשר להסיק מסקנות מבלי לבצע תחקיר ומבלי לברוק את אמתות הפרטים? להכריז שנכתבו במדור לילות ישראל הם השמצה לשמה. בני ובני חנייה צנטנר, לא היה כל עימות ובוראי שלא עימות באמצעי-התיקשורת. זאת לא הרמה שלנו. ולנושא העימות שהיה אמור

קוראה דונסקי אנשים מפורסמים

להיערך בגן-השיקמים בין הגברת לאה פלטר מצד אחד, וחנייה ואני מצד שני: חצי שעה לפני האירוע הודיעה הגב' פלטר שאין ברעתה להופיע בעימות, ולכן גם אני ראיתי את הופעתי בעימות כמבוטלת. המראיון הפציר בי להישאר, כדי לפצות את הקהל ששילם מכספו ובא לראיון בנושאי אופנה ודוגמנות. לאור הנסיבות החליטה חנייה שאין טעם להשתתף, יחד בגלל הסיבה הפשוטה שבינינו אין עימות, וממילא דבריי כערב זה יהיו גם בשמה.

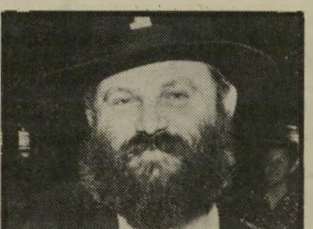
קארין דונסקי, תל-אביב

מעשה נורא

בשקלים ובחמור

למה נחלה אגו' כישלון בבחירות?

בס"ד
האשמים הם שני הח"כים המצ' ליחנים של אגודת ישראל — פרוש

קורא קורניק שימחה הקופאי

ולורנצו. שניהם מכרו את נישמותיהם לשטן, בער שיקלינייר. הם חדלו ללחום בשביל הדת, ובמקום זה היו עוברים בשביל כוכטות של שיקלינייר. ובתחילת שילטון בגין נתן

הקלמי הניסיונית של העולם הזה בפעולה

בכמה תעלה חירות

הקרב על הישר

העולם הזה 1142 תאריך: 19.8.1959

משתמשות הנשים:

אשה אומרת לבעלה: טוב, נעשה פשרה: אני מוכנה להודות שאני טועה, אם אתה מוכן להודות שאני צודקת. טיפוסו יותר הוא המעשה באשה שהיתה חולה. בעלה היה בחור טוב והתנרב לשלוט קצת כמיטבת. אבל הוא לא מצא את התה. הוא חיפש, חיפש, ולבסוף שאל את אשתו: איפה

אנשים

אורחי מלון חשרון בהרצליה התפלאו לראות ביום ראשון השבוע את מרגרט מאר, שגרירת קנדה בישראל, הוצעה כמרדצה את לובי המלון ומחויקה בידה מגבת. אותה פליאה היתה מנת-הזלם של אורחי מלון אכדיה השכן, כשראו אותה שעה את יעקב די הום סכסר, וממלא מקום השגריר, ממלא בקבוק ממי בריכת-השחייה במקום. עוד יותר התפלאו שוטר, כשאותה שעה נעצרה על ידו מכונתו של מפקד המישטרה במחוז תל-אביב, עמוס בן-גוריון, אשר ביקש מהשוטר להשאיל לו את משרוקיתו. כל השלושה רק היו חלק קטן מצוותות של עשרות אנשים, רובם ככולם אכדיה הסגל הרפולומטי שמשטרו כסניבת הרצליה לחפש כל מיני חפצים מוזרים. כמו צפרדעים, מגבת מלון אכדיה, משרוקית של שוטר או ספר של יעל ריין. היה זה במס' גרת מישחק שנערך כמסיבת יום-הולדת חגיגית, שנערכה לשלושה מעוכרי השגרירות האמריקאית.

התה, יקרית? אינני מוצא אותה! אינני מכינה מדוע אינך מוצא אותה, באה התשובה. בליוויית אנה עמוקה, הוא ממש מול עיניך, על המרף, בקופסת הקקאו שעליה מורבכת התווית גפרורים.

רוצים עוד? בכקשה. האם שמעתם על אותה בת טיפשעשרה שאמרה לחברתה, שהתכוננה לצאת לפגישה: שולה, תאחרי, אם לא תמהרי. לא, אמרת שולה, כבר אמרתי לגרעון שאחחר, או יש לי עוד המון זמן! יקירי, אמרה אשה לבעלה, האם כוכעי מונח ישר? כן, כן! השיב הלה בקוצר-רוח. הוא ישר בהחלט. ועכשיו מהרי כבר אחרנו. מצטערת, הגיבה אשת-חיקו, אם כך אני מוכרחה לחזור. כובע זה לא נועד להיחשב ישר.

עוד יצור חמוד, שלא היה לה רבר כראש מלבד הכובע שמדרה לעיני בעלה, אמרה, זה לא עלה פרוטה. הורידו את המחיר מעשר לירות לחמש לירות, או קנית את זה בחמש הלירות שחסכת!

שימחה הקופאי לארון לורנצו לחם וניד-ערשים, כלומר שלושים ושניים מיליון לא"י. ואז לא רצה לורנצו ללחום לאיסור הפלות וניד-עברים. מישוה סיפר או לכותב עיתים של הארץ כי רוצים לגוול מלורנצו את כיסא היו"ד של שולחן הממונ... ושני ה"לוחמים", פרוש ולורנצו, זיכר את אגודת-ישראל בתואר המלכב. סוחטת ממונ.

לפני שנים אחדות ידעו כולם, כי אגודת-ישראל לוחמת למען עקרונות של אמונה, ופרוש ולורנצו חוללו מהפך בתרמיתה של אגודת-ישראל. אבל לא כולם רודפי שלמונים, כמו פרוש ולורנצו. עוד נשאר עובדי השם באמת, ובזכותם נזכה מהרה לקבל את פני הרוכב על החמור.

ד"ר חיים צבי קורניק, תל-אביב

גולגולת בכיפה

צביקה שיין מרמת-גן מציע שהמישטרה תעצב שלט שעליו יצוייר דימוי-עטוף בכופיה. כרי להזהיר עוברים ושבים שלד השלט מטפלים בחפץ חשוד (העולם הזה 25.7.84). בראו: רעיון מצויין! אבל אם כבר מבררים על כיסוי-ראש, כדאי שהמישטרה תעצב גם שלט נוסף: שתי עצמות צלובות וגולגולת חובשת כיפה סרוגה. שלט כזה כדאי להציג ליד מוסדות דת ובתי מנהיגים כשטחים הכבדי שים, למען ידע כל אדם כי אלה הם מקומות המועדים להתנבכי לות של טרוריסטים יהודיים. מיזיק ייתקן, נתניה

לאיתי יש סיגנון אסתטי

איך אפשר להשוות את מגשת תשדירי-הבחירות של המערך לצמד ריבלין-פרמינגר? (העולם הזה 11.7.84, 18.7.84).

בראשית מיכתבי ברצוני לציין את ההנאה והידע שאני מפיק מגליונות העולם הזה, המהווה לדעתי חומר מעולה לחינוך פוליטי, הנחוצ כל-כך לנוער שלנו.

נותר לי רק להצטער שכה מעטים מבני גילי (16) קוראים בו דרך קבע. כמערכניק שרוף (גם מחיפה וגם מהבית) אני חייב להודות שאתם תורמים במידה רבה לאיזון, עיצוב וגיבוש דיעותי, שכאופן טיבעי עוד יעברו כנראה שינויים לא מעטים.

דווקא בשל כל האמור לעיל, נפגעת במידה רבה כשקראתי בשני גליונות רצופים ביקורת מעליבה — ולא מוצדקת, לדעתי — על מגשת תשדירי-הבחירות הטלוויזיוניים של המערך, השחקנית החמודה אתי שילוני. איני מוצא מקום לביקורת על סיגנונה (מתחנחן) וכדומה, כתבתם,

קריינית-תעמולה שילוני כמעט מושלמת

משום שלדעתי תאם בצורה כמעט מושלמת את צורת הפניה והמסר של המיפלגה לצניבור, והבדילם — באופן שרק הוסיף כבוד לכל אדם מתורבת והגינני — מהרישעות הכפולה והמעוררת גועל כהתנשאותה של הצמר ריבלין-פרמינגר. בנוסף לכך, תרמה שילוני לאסתטיות הכללית של אולפן המערך. ירון מורבסקי, חיפה